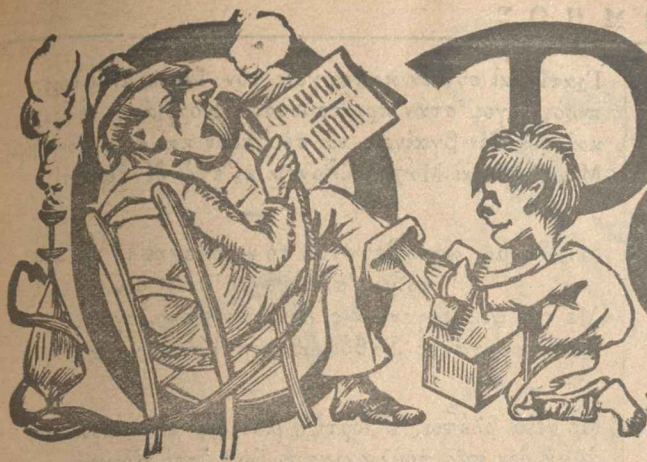

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' ὀγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κα εἶ ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ἄ γ κα καὶ 'σ τ ὀ χ ἑ ρ ι .

'Οκτώβρ' εἰκοσιέξη,
παντοῦ κρασί νά τρέξη.

Ποῦντος ἐπτακόσια κι' ἐβδομυνητατρία,
λόγ' ὑποψηφίων καὶ φιλοπατρία.

**'Ο Φασουλῆς τῆς λύρας
'στὸν Κόντη τῆς Κερκύρας.**

Ὦν τί τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ καὶ πάλι νὰ σ' ἄρῃς,
κυπαριστένιο μου κορμί, δακτυλιδένια μέση;
Πῶς δὲν ἀνοίγεις, ἀετέ, τῆς δυναταῖς φτερούγαις
νὰ πᾶς καὶ σ' ἄλλα μέρη;
γιατί γυρίζεις μοναχά 'στῶν 'Αθηνῶν τῆς ρούγαις,
Κορφιάτη χασομέρη;

Γιατί δὲν βάζεις, Κόντη μου, καὶ σὺ τὰ δυνατὰ σου;
γιατί γεννᾷς χασμοῦρημα μὲ τὰ χασμοῦρητά σου;
Πῶς 'ξάπλωμένος περγελᾶς
τὸν γέρο Στρατηλάτη;
γιατί καὶ 'λίγο δὲν χαλᾷς
τὸ τόσο σου ραχάτι;

Γιατί καὶ σὺ κουνάμενος δὲν βγαίνεις 'στὴν παγάννα
σὰν τὴν Κορδονομάννα;
γιατί μὲ τὸ Σιρόπουλο δὲν πᾶς ἀλαμπρατσέτα
'στὴ Λάρισσα, 'στὸ Βῶλο,
τοῦ γέρου Κορδονάραγα νὰ στρώσετε πετσέτα,
Κορφιάτη μου μαριόλο;

Γιατί χαριεντίζεσαι μὲ κάθε μιὰ Κοντέσα;
γιατί κουρνιάζεις, Κόντη μου, κλεισμένος ἐδῶ μέσα,
καὶ κολυμπᾷς 'στὴν ἵριδα καὶ 'στὴν ὑλαγγυλάγγη,
κι' οἱ σύμμαχοι τῆς Κορδονοῦς σὲ πέρνουνε φαλάγγι;

Σύνησε, Τζώρτζη λιγερέ, νὰ κάνης φασαρία,ς,
κι' ἄσε τὴν τεμπελιά,
μὲ τὰ σαλόνια Τζώρτζη μου, καὶ τῆς κοκεταρία,ς
δὲν γίνεται δουλειά.

Σύνησε, Τζώρτζη λιγερέ, κι' ἔβγα καὶ παραέξω
στεφάνια νὰ σοῦ πλέξω,
καὶ τὸ 'δικό σου τῶνομα νὰ τὸ γεραίρ' ἡ φήμη...
'Ἦρῃκες κι' ἐκείνον τὸν μουγγὸ, τὸν κύριον Ζαήμεν,
καὶ δίχως λόγο καὶ μιλιὰ κοντεύεις ν' ἀπομείνης...
σὰν συντροφέψης μὲ μουγγὸ μουγγὸς καὶ σὺ θὰ γίνης.

'Εβγα καὶ σὺ τὸν κώδινα νὰ κρούσης τοῦ κινδύνου,
νὰ γράφῃ γιὰ τοὺς λόγους σου κι' ὁ «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου,
νὰ σφάζουν γιὰ χατήρι σου μοσχάρια καὶ καπόνια,
νὰ βγαίνης σὲ παράθυρα, νὰ βγαίνης σὲ μπαλκόνια,
νὰ βγάζῃς λόγους δυνατοὺς πεντάρας καὶ δεκάρας,
νὰ λές καὶ σὺ γιὰ τοὺς θεσμοὺς τῆς σεβασμίας κάρας.

Σύρε 'στὴν Πελοπόννησο, σύρε 'στὴ Θεσσαλία,
κι' ἄρχισε τὴν μουρμουῖρα,
καὶ 'πές γιὰ νομοσχέδια, καὶ 'πές γιὰ μεταλλεῖα
καὶ τὸν σὶρ Τζῶν-Τζαμούρα.

'Εξήγα μας πῶς ἔγιναν ἐκείναις ἡ δουλειαῖς
καὶ σκόρπα μας ἑληαῖς.
Βρέχε μας καὶ προγράμματα καὶ μὴ λυπᾶσαι λόγια,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
λέγε σὲ κάθε μασκαραῖ
πῶς τὸ Ρωμαῖκο καὶ σὺ θὰ μᾶς τὸ κάνης τζόγια.

'Εβγα 'στὴν περιήγησι, Κορφιάτη χασομέρη,
νᾶρχωνται βλαχοδήμαρχοι, λογιῆς λογιῆς ἀσκέρι,
νὰ τοὺς 'μιλῇς,
νὰ σοῦ 'μιλοῦν,
νὰ τοὺς φιλῇς,
νὰ σὲ φιλοῦν,

νὰ 'δοῦμε 'λίγη κίνησι, νὰ 'δοῦμε 'λίγη δράσι,
χάσκοντες νὰ θαυμάσωμε καὶ τὴν 'δική σου κρᾶσι,
νὰ 'ποῦμε, Τζώρτζη, καὶ γιὰ σέ πῶς εἶσαι σκυλοπέτσι,
νὰ φᾶς χαλδάδες σαπουνί, σφακτὸ καὶ κοκορέτσι,
καὶ τὴν λιγνὴ τὴ μέση σου νὰ κἀνης ἔτσι κι' ἔτσι.

"Εβγα καὶ σὺ, μαμμόθρεπτε, καὶ σκάρωνε προπόσεις,
σ'ῶ, τι σοῦ λένε λέγε καὶ,
βάστα μαζί σου καὶ καρνέ,
γιὰ τὴν δουλειὰ τοῦ καθενὸς νὰ πέρνης σημειώσεις.

Φόρων ζητοῦν κανάρρησιν;... εὐθὺς κατάρρησέ τους...
θέλουν Ταμίαι νὰ γενοῦν;... εὐθὺς διώρισέ τους.
Θέλουν πολέμους, Κόντη μου;... μπᾶμ μποῦμ καὶ σὺ πολέμα,
βγάλε τὴν σακαράκα σου, κοκκίνισέ την μ'αἷμα.

Θέλουν εἰρήνης ἄνεσι καὶ περισυλλογή;
τὴν τσάπ' ἀμέσως φούκτωσε καὶ σκάβε κάθε γῆ.
Μὴν τοὺς ἀρνήσαι τίποτα, μὴν τοὺς χαλᾶς χατήρι,
κι' ἀμὲν ἀμὲν καὶ λέρ μπαλέρ καὶ κτύπα τὸ ποτήρι.

Παραίτα τὸν Ζαήμη σου μονάχο 'στὸ σπητάκι του
νὰ στρίβη τὸ μουστάκι του,
κι' ἔβγα καὶ σὺ, κομπὲ Δαντῆ, ποῦ κἀνεις τὸν Μυλλόρδο,
νὰ 'δῇς τὴν βαρβατίλα μας καὶ νὰ μυρίσης σκρόδο,
ἔβγα μὲ χνῶτα λαϊκὰ νὰ σμίξουνε τὰ χνῶτα σου,
νὰ πᾶς ἐδῶ, νὰ πᾶς ἐκεῖ,
νὰ 'δῇς καὶ ψεῖρα λαϊκὴ
'στὴν καφορεδιγκότα σου.

Παραίτησε τὴν τεμπελιά, κορμί μου ντιλικάτο...
θέλεις ἀκέρη το ψωμί καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο.
Τί κάθεται καὶ τὸν Μικτὸ περίεργος τηρᾶς;
ἀμμ' ἔτσι κἀνουν ἐκλογαῖς; ἀμμ' δὲν μᾶς συχωρᾶς;

Ἐχνα τὴν καλοπέρασι, ἔχνα τὸ κοντιλίκι,
θαρρεῖς πῶς εἶναι λουκουμάς τῆς ἐκλογῆς ἡ νίκη,
καὶ καρτερεῖς ἀπὸ 'ψηλὰ 'στὸ στόμα σου νὰ πέση
καὶ τὸ Παλάτι 'στὴν 'Αρχὴ νὰ σέ ξανακαλέσῃ;

'Επιμελοῦ, κοπίτζε, Κόντη μου στενοβράκη,
μὴν κἀνης τὸν 'περήφανο καὶ τὸν μεγάλο κύριο...
δὲν βλέπεις τὸν Κορδόνδρο, τὸν γέρο-Θοδωράκη,
ποῦ τὸν φωνάζουν Σαββαῶθ, Θηρίο, μεγαθήριο;

Εἶπαν καὶ σένα Σαββαῶθ, Θηρίο, Δία, Κρόνο;
ἀμμ' δέ; δὲν σ' εἶπαν τίποτα, σέ λένε Κόντη μόνο,
ἀλλ' ὅμως Κόντης ὅπως σὺ καὶ ποιοὺς δὲν εἶνε τώρα,
Κοντέσα Μανταφιόρα;

Πῶς τὸν ἀφίνεις τὸν παπποῦ καὶ σοῦ βαρεῖ μυτιζαῖς;
μόνο γιὰ τοῦτον ἔγιναν ἡ δάφναις κι' ἡ μυρτιζαῖς;
μόνο γιὰ τοῦτον ἔγιναν τοῦ κράτους οἱ θεσμοί,
τὰ σχεδία κι' οἱ μέλλοντες προϋπολογισμοί;

Μόνο γιὰ τοῦτον ἔγιναν τὰ τόσα περισσεύματα;
μόνον ἐκεῖνος εἴμπορεῖ νὰ κἀνη καὶ στρατεύματα
καὶ στόλους ἄψε σβύσει;
καὶ σὺ τί Κόντης εἶσαι;

Γιατί καὶ σὺ δὲν καταργεῖς τὸν ἑνα κι' ἄλλο φόρο;
ποῖός λόγος 'στὴν πρωτεύουσα, Κορφιάτη, σὲ κρατᾷ,
καὶ πῶς δὲν βγαίνεις νὰ σέ 'ποῦν καὶ σένα Μοναγέρη,
Μαμμοῦθ καὶ Μαχαιρόδοντα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί;

Μὴ δὲν μᾶς καταδέχεται τὸ ντιστεγκέ τὸ σῶι σου;
κρῖμα 'σ' αὐτὸ τὸ μπόι σου.
Μὲ τῆς ψωροεγενεῖαις δὲν πέρνεις ἐκλογαῖς
κι' ἀπὸ μεγάλος Σαββαῶθ βαπτίζεσαι γεγές.

Μὲ σένα βλέπω, Τζώρτζη μου, δὲν εἶναι προκοπὴ...
ἀμμὲ δὲν πᾶς τοῦλάχιστον ἕως 'στὸ Κορῶπι,
καὶ νὰ 'ρωτοῦνε: ποῖός αὐτός, ποῦ τώρα ρητορεύει
μὲς 'στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, καὶ γνωριμιαῖς γυροῦν;

Κουκὶ δὲν συλλαμβάνεται, δὲν πιάνεται λαυράκι,
σὰν δὲν φιλήσης, Κόντη μου, κἀνένα κοντοβράκι,
καὶ σὰν δὲν 'δῇς ἀπὸ κοντὰ, 'ψηλὴ λιγνὴ μου μέση,
τὴ φουστανέλα τὴ λερὴ, τὸ λιγδωμένο φέσι.

Στροφή δευτέρα 'στὸν πρῶτο Κόντη τοῦ Περικλέτου τοῦ κουτσουδόντη.

Τί μᾶς κἀνεις τὸν σινιόρο καὶ τὸν Φράγκο τὸν Δελέγκο;
τί μᾶς τῶρριζες βαρεῖα
καὶ δὲν πᾶς εἰς τὰ χωριά
νὰ γνωρίσης τὴν Κατήγκω, νὰ γνωρίσης τὴν Ἐλέγκω,
καθενὸς χωριάτη φύτρο,
καὶ τὸν Κόλια καὶ τὸν Μῆτρο;

Σὰν χιζὸ νὰ σέ γυροῦν,
νὰ κερνᾷς, νὰ σέ κερνοῦν,
νὰ τοὺς 'βγάζης κουμπαραῖς
καὶ νὰ σφίγγης ποτηριαῖς;

Νᾶρχεσαι καὶ σὺ 'στὸ κέφι
καὶ νὰ σκούζης: ὦχ! τὰδρέφι!...
κέρνα μας, ρέ ταβερνιάρη,
πιάσε μας ἀπὸ στουπί...
τόκα, τζόγιας μου κουμπάροι,
τόκα, Κόντη τσελεπή;

Τραλαλὸ, ζωὴ καὶ κότα,
κι' ὅλο νὰ σέ καμαρώνουν,
τὴν κομπή σου ρεδιγκότα
νὰ σοῦ τὴν καταλερώνουν,
καὶ σὺ δίπλα 'στὸ βαρέλι
νὰ φωνάζης: μὴ σὰς μέλη,
δὲν πειράζει, βρε παιδιὰ, καὶ βαρεῖτε τὰ σαντούρια,
σεῖς νὰ στέκεσθε καλὰ κι' ἐγὼ φτειάνω μὲ καινούρια.

Νὰ σχετίζεσαι μὲ Βλάχαις, νὰ σέ τριγυρίζουν Βλάχοι,
καὶ τὰ μίξικα παιδιὰ των νὰ τσάπάζεσαι 'στὰ χεῖλη,
μάλιστα νὰ σοῦ τυχαῖν νὰ τὰ 'δρίσκης μὲ συνάχι
κι' ἡ μυτιτσάσις των νὰ τρέχουν καὶ νὰ μὴ βαστοῦν ματὰ.

Τί μοῦ κάθεται ἐδῶ πέρα; πῶς δὲν βγαίνεις σὰν τοὺς ἄλλους
τὸν καιρὸ σου πῶς τὸν χάνεις;

Καίνησις ἐκλογικὴ
κᾶπως ὑπνωτιστικὴ.

πᾶς δὲν πᾶς, καὶ μὲνε Τζώρτζη, νὰ κτυπήσης ἀντιπάλους
καὶ τζορτζίναις νὰ τοὺς κἀνης;

Πῶς ἀφίνεις νὰ σέ παίζουν καὶ νὰ σοῦ πατοῦν τὴν κάπα;
πῶς δὲν πᾶς νὰ γίνης τάπα,
καὶ τὴν λίγδα νὰ γνωρίσης
τῆς πατρίδας φουστανέλας,
καὶ τὸ βράδυ νὰ γυρίσης
μεθυσμένος παπαρδέλας;

Πῶς δὲν πᾶς νὰ σ' ἐξυμνῇ
κάθε νηστικὸ κοπέλι,
ν' ἀνεβαίνης σὲ σκαμνί,
ν' ἀνεβαίνης σὲ βαρέλι,
καὶ νὰ κόβης ὅλο κούραις
καὶ ψευτομανιφατούραις;
λόγους κι' ἀπὸ τὰ σκαμνιά, λόγους κι' ἀπὸ τὰ βαρέλια,
κι' ἔλα νὰ τὰ καταργῇς καὶ τοὺς φόρους γιὰ τὰμπέλια;

'Ετσι θᾶσαι λαϊκός,
προσφιλὴς, δημοτικὸς,
ἔτσι κόσμο θὰ κορώσης
κι' ἔτσι μόνο θὰ λυτρώσης
τὸ Ρωμάτικο καὶ σὺ,
Ρισελιέ, Μομορανσὺ,
ποῦ ζητᾷς Βορδὸ κρᾶσι,
κι' ἔλα, τζόγιας μας χρυσή,
σῶσε κράτος ποῦ νοσεῖ,
νὰ σοῦ 'ποῦμε: μὴλ μερσί.

Τὸν θυμᾶσαι τὸν Λοκρό σου, τὸν Θανάση σου τὸν φίλο,
ποῦναι τόσο φλογερός

καὶ 'στὸ κόμμα σταθερός;
ἄλλαξε καὶ πάλι φύλλο.
Τὸν θυμᾶσαι τὸν 'Οζόλο,
τὸν πιστό σου τὸν μαριόλο;
'Εκ Λοκρίδος ἀλαλάζει,
πῶς ντακάπο χρῶμ' ἀλλάζει,
κι' ὅλους τοὺς ἀρνήθη τέλος
κι' ἔγινε Κορδοναρέλος.

"Αν πηγαίνης ἔτσι, Κόντη, χεῖρε πρωθυπουργιλίκι,
κι' ἔλα ρήγανη νὰ βάλῃς 'στὸ 'ψηλὸ σου κοντιλίκι.
Πᾶνε τῆς ἐλῆθς οἱ κλῶνοι κι' ἐλαῖνες μένουν χέρσοι...
ἀμμ' σέ ξέρομε καὶ σένα, μανταφιόρε, κι' ἀπὸ πέρσυ.

Κι' οἱ δρόο ψάλλουν μὲ μὴλ νότα τὸν Δαντῆ τὸν κεχηνότα.

Τέτοιο νωθρὸ πολιτικὸ ποτέ μου δὲν ξανάδα,
φατ καὶ καλοπέρασι, σκαλόνι, Σπιανάδα.

Γιὰ τοῦτα μόνον φλέγεται
κι' οὔτε καρφὶ τοῦ καίγεται
σὰν τοῦ φωνάζουν οἱ θεσμοὶ πῶς ἔχουν γίνει ράκη...
κι' εἶνε λοιπὸν καλλίτερος ἀπὸ τὸν Θοδωράκη,
ποῦ πάλιν μὲ τὴν δόξαν του τὸ κράτος ἐπλημμύρησε;...
Σαραβαλῶθ μᾶς ἔφυγε καὶ Σαββαῶθ ἐγύρισε.

Δὲν βλέπεις τὸν Σαραβαλῶθ πῶς συγκινεῖ τὰ πλήθη;
δὲν βλέπεις πῶς 'στὸ διάβα του πέρνουν ζωὴ κι' οἱ λίθοι,
κι' ἀνατριχιάζουν καὶ σκιρτοῦν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι;
γιατί μᾶς κἀνεις τὸν βαρὺ
καὶ δὲν κυτᾷς τὸν Θοδωρῆ,
τὸν Κρόνο, τὸν παππούλη,

ποῦ νέον εὐαγγέλιον ἐκήρυξε χαρᾶς
 μέ ζήτω καὶ μέ δάκρυα καὶ μ' ἐνθουσιασμούς,
 κι' ὁ Δήμαρχος τῶν Κλεωνῶν, ὁ γέρο-Ταγαρχος,
 ἕνα ταγάρι τοῦδ' ὡσεὶ νὰ βάλῃ τοὺς θεσμούς;

Καὶ ποιὸς δὲν θὰ συγκινηθῇ, καὶ ποιὸς δὲν θὰ δακρύσῃ;
 νὰ τὸ τρεχάμενο νερὸ κι' ἡ κρυσταλλένια βρύσι,
 ποῦ μὲ τὸν Φαρμάκπουλο 'κ' ἀθότανε μιὰ μέρα
 καὶ τοῦπαν ἐκεῖ πέρα

τοῦ τότε Καποδίστρια τὸν φόνον τὸν μεγάλον,
 κι' ἤκουσε κρότους, τύμπανα καὶ σάλπιγγας καὶ σάλον,
 κι' ὁ Στρατηλάτης ὁ πολὺς τῶν εὐκλεῶν τροπαίων
 ἐτρόμαξε σὺν 'κύτταξε τὰς λόγγας τῶν ἱππέων.

Μακάρι νὰ τὸν 'τρόμαζαν καὶ τώρα 'στὰ γεράματα,
 γιὰ νὰ μὴ 'βλέπαμε κι' ἐμεῖς συφορᾶσμένα δράματα.
 Νάτο καὶ τὸ Γυμνάσιο, ποῦ 'σπούδαζε παιδί,
 κι' ἀπ' τὴν καίλα ποῦπαθε μ' ἐκείνη τὴ σπουδὴ
 ἔστειλε τοὺς 'Αρκάδας του μὲ μιὰ χωρὶς γυμνάσια
 'στῶν δρῶ γνωστῶν πολέμων του τὰ κλέη τὰ θαυμασία.

Τί χρόνος ἀναμνήσεων ἐπέρασε μακρὸς,
 παράξας τὴν 'Ελλάδα...
 μὰ νὰ καὶ ἐκείν' ἡ 'μυδαλιὰ, ποῦ 'φύτεψε μικρὸς
 μέσ' στήν 'Αμυλιάδα.

Τώρα κάθεται 'στὸν ἴσκιό τῆς μεγάλης 'μυδαλιᾶς
 Σαββαῶν καὶ Βασιληᾶς,
 καὶ προσμένει μὲ καμάρι
 νέους ἀθλοῦς τῆς Βουλῆς,
 καὶ πιστεύει πῶς θὰ πάρῃ
 κι' ἄλλα βάζα τῆς Αὐλῆς,
 καὶ Δόν-Καῖσαρ τοῦ Βαζάν
 μετ' ὀλίγον θὰ γενῇ,
 καὶ 'στὸ ρόλο του Ρεζάν
 καὶ Ζάν-'Αδιγκ θὰ φανῇ.

Πῶς ἀφίνει τῆς Κορδόνος τὸν ἀκούραστον πατέρα
 νὰ σοῦ πέρνῃ τὸν ἀέρα;
 Πῶς καὶ σὺ δὲν συγκινεῖς
 τὸν λαόν, τὰ κηθεστῶτα;
 μάθε πῶς δὲν ζῇ κανεὶς
 μόνον ἐπὶ ρεδιγκότα.

**Ἄλλουν μὲ νέον μέλος
 συνέχισαν καὶ τέλος.**

Εὐπνησε, Κόντη, Τζώρτζη Κορφιάτη,
 πρὶν μετανοιώσῃς γιὰ τὸ ραχάτι.
 Σκιαῖς μας ὅλους μὲ τὸ κορμί σου,
 τὸν Κορδονάτο καὶ σὺ μιμήσου.

Αὐτὸς γυρίζει νύκτα καὶ μέρα
 καὶ σὺ κοιμᾶσαι στήν κουνουπιέρα.
 Τοῦτος λιμάρει μὲ τοὺς Μουφτῆδες
 καὶ σὺ λιμάρεις μὲ τοὺς Δαντῆδες.

Γι' αὐτὸν ἀνάβουνε Τοῦρκοι Μπαμπάδες
 κόκκινα φώσφορα, χρυσαῖς λαμπάδες,
 γιὰ τοῦτον πῆτται, βιολιὰ, χοροὶ,
 καὶ τοῦ φωνάζουν οὐρρα καὶ ζήτω

καὶ σὺ γυρεύεις μὲ τὸ κερί
 γιὰ τὸ Μικτό σου δέκατο τρίτο.

Αὐτὸς ἀφίνει καὶ τὸ λουτρό του,
 λαοὶ 'μπροστὰ του πηδοῦν ἀθρόοι,
 πέρνει παρέα καὶ τὸν γιαντὶ τοῦ
 γιὰ νὰ τοῦ λήῃ πόσο νὰ τρώῃ.

Καὶ σὺ τὰ πόδια μόλις τὰ σέρνεις,
 κι' οὔτε κανένα γιαντὶ δὲν πέρνεις
 τὴν τεμπελιά σου νὰ γαλθάνισῃ
 κι' ἀπὸ τὴν νάρκη νὰ σέ 'ξυπνήσῃ.

Αὐτὸς τυλίγεται μὲ τὰ κορδόνια,
 καὶ βγάζει λόγους φωτιὰ καὶ λαύρα
 κι' ἀπὸ παράθυρα κι' ἀπὸ μπαλκόνια,
 ποῦ συγκινεῖται κι' 'Εβραίων Χάβρα,
 καὶ σὺ κανένα δὲν ἐρεθίζεις
 καὶ μήτε φίλους κι' ἐχθροὺς θυμᾶσαι,
 μὰ 'στὸν μουγγό σου κερσὶ καθίζεις
 καὶ βλέπωντάς τον ἀποκοιμᾶσαι.

Ὁ Θεωράκης μὲ τὴν παρέα
 πέρνει μαζί του καὶ τὸν κουρέα
 νὰ τοῦ ξουρίζῃ τῆς φαβορίταις
 καὶ ξουρισμένους νὰ τρώῃ πῆτται.
 Ἀλλὰ γιὰ σένα τὸν ραφινάτο,
 ποῦ δὲν σ' ἄρῃσει τὸ ρετσινάτο,
 κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ σιγουρίζεσαι,
 ποιὸς σέ κουρεύει καὶ ποῦ ξουρίζεσαι.

Σκόρδα 'στῆς τσέπαις τοῦ γέρου βάνουν
 ἀγνωστοὶ ξένοι, φίλοι γνωστοί,
 βάσκανα μάτια νὰ μὴ βασκάνουν
 τὴν προκοπὴν τοῦ τὴν θαυμαστή.
 Μὰ 'στῆς δικαίς σου, μύτη μεγάλη,
 σκορδοσκελίδι δὲν ἔχει βάλει
 μήτε τῆς στρουγγῆς πιστὸ κοπέλι...
 ποιὸς θὰ βασκάνῃ τέτοιον τεμπέλη;

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

'Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐξὼν εἰκοσιτρίκ.
 κατάφωτος καὶ μέγας κι' ὅλος κοκεταρία
 οἶκος βασιλικὸς

κι' ἐμποροραπτικὸς
 τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαϊωάννου,
 ποῦ 'γνώρισε τὸ γούστο κάθε πρωτευουσίου.
 Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένους,
 τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλειὰ 'δική του,
 κι' ἔχει πελάτας τόσους κατενθουσιασμένους
 καὶ μὲ τὸ κόψιμό του καὶ μὲ τὴν ραπτική του.
 Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὁλοένα,
 καὶ κόψε με κι' ἐμὲ καὶ ράψε με κι' ἐμένα,
 καὶ κάνε με καδράκι καὶ δακτυλίδι μέση,
 καὶ τρεῖς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θὰ πέσῃ
 'στοῦ Γειώργη τὴν ψαλλίδι, 'στοῦ Γειώργη τὴν βελόνη,
 κι' αὐτὴν ὑπερυψοῦτε καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα.

Ὁ θίασος μᾶς φθάνει τοῦ Σιοῦρμαν ὁ πολὺς,
 τέσσαρες παραστάσεις θὰ γίνουν ἐντελεῖς,
 ὁ 'ἀρχίσῃ τὴν Τετάρτη... τρέχει κι' ὁ Φακυλλῆς.